

Ion Eliade Rădulescu nu era străin de suflul creației mickiewiczziene când, în *Souvenirs et impressions d'un proscrit* (Paris, 1850)¹, deplîngea în stil biblic soarta emigrantului politic iar *Cîntarea României* a apărut, fără îndoială, în cercul patronat spiritual de marele poet polon².

Cel mai apropiat însă ca mod de gândire și concepție, în general, de Adam Mickiewicz, a fost Nicolae Bălcescu. El cunoștea foarte bine opera poetului polon de vreme ce într-o scrisoare trimisă din Sibiu, la 22 noiembrie 1848, îi scria istoricului francez Paul Bataillard: „Voir dans le 1-er volume, p. 402—406 de l'ouvrage de Mickiewicz: *L'église officielle et le Mesianisme*, quelques détails sur les Ciganis”³. Opera indicată de N. Bălcescu apăruse la Paris în anul 1845 și cuprindea prelegerile poetului polon ținute în anul al treilea la Collège de France, pe care, fără îndoială, românii care l-au ascultat pe Mickiewicz le-au adus ulterior în țară. Bălcescu avea cu siguranță cunoștințe mult mai largi de istoriografie și literatură polonă, fapt ce rezultă și din lucrarea *Românii sub Mihai-Voievod Viteazul*, pentru care și-a alcătuit cu multă grijă documentarea și din care nu lipsesc referiri la scriitori ca Paweł Piasecki, Franciszek Bohomolec, Julian Ursyn Niemcewicz, Jan Albertrandi⁴.

Fără să fi avut talentul scriitoricesc al lui Nicolae Bălcescu, Ion Voinescu, un om totuși de mare cultură, cu merite deosebite în răspîndirea comorilor poeziei românești prin traducerea versurilor lui Vasile Alecsandri în limba franceză, se numără și el printre admiratorii⁵ creației mickiewiczziene. Apropierea pe care el o face între balada Baba Cloanța de Vasile Alecsandri, *Świtezianka* lui Mickiewicz și *Pescarul* lui Goethe dovedește nu numai cunoașterea și înțelegerea creației acestor mari scriitori, dar și multă sensibilitate, dublată de o remarcabilă cultură poetică⁶.

În articolul *O călătorie pe Dunăre în ghimie*, publicat în „Românul”, la 1861, Ion Voinescu va apela la *Rugăciunea pelerinului* (Modlitwa piel-grzymba) din *Cărțile pelerinilor polonezi* pentru a sugera starea de spirit a revoluționarilor români deportați de turci după înfrîngerea revoluției din 1848. Invocația „Dumnezeu al Jagiellonilor, dumnezeu al lui Sobieski și al lui Koszciuszko, aibi milă de patria noastră și de noi...”⁷, cuprins în motto-ul părții a patra, va deveni la Ion Voinescu „Dumnezeu al României, dumnezeu al lui Vlad și Ștefan...”⁷.

Istoricul Alexandru Papiu Ilarian, care în 1860 va face o călătorie în Polonia, cercetînd biblioteca conților Działyński din Kórnik și publicînd rezultatele în lucrarea intitulată *Tezaur de monumente istorice pentru România*,

¹ Cf. St. Wedkiewicz, *Mickiewicz w literaturze rumuńskiej* ...

² Cf. G. Bogdan Duică, *op. cit.*, p. 660, vezi în această problemă, inclusiv problema paternității operei, I.C. Chișimia, Адам Мицкевич, Н. Бэлцеску и «Воспевание Румынии».

³ N. Bălcescu, *op. cit.*, IV, p. 115; vezi și N. Onofrei, *op. cit.*, p. 122.

⁴ Cf. St. Łukasik, *Quelques contributions* ..., p. 70. Vezi *Lista scrierilor complete pentru alcătuirea Istoriei lui Mihai Voievod Viteazul*, Bibl. Acad. R.S. România, mss. rom. 80.

⁵ V. Alecsandri, *Les doinas, poésies moldaves*, traduites par J.E. Voinescu, Paris, 1853, Ed. II-a 1855.

⁶ Cf. Neonila Onofrei, *op. cit.*, p. 122; I.C. Chișimia, *Influențe și traduceri* ..., p. 182; vezi și prefața lui I. Voinescu la ed. I, p. 13—14, ed. II-a, p. 19—20.

⁷ I. Voinescu, *O călătorie pe Dunăre în ghimie*, în „Românul”, V, 1861, nr. 334, p. 1047.